

မေးခွန်းဖြစ်လာရတဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကြောင့်

ပြီးခဲ့တဲ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကစပြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဝါဆိုတယ်။ ဦးပွင်း ဝါဆိုသီတင်းသုံးနေတဲ့ကျောင်းနဲ့ ရွာသင်္ချိုင်းနဲ့ နီးတယ်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကလည်း ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်နေတာဆိုတော့ နေ့တိုင်းလိုလို အသုဘချဖို့ ခေါင်းသေတ္တာ အလှူခံတဲ့သူ၊ လူသေအလောင်းသယ်ဖို့ ကားအလှူခံတဲ့လူတွေ လာကြတယ်။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆုံးသတ်တာတွေကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ဦးပွင်းအတွက် ဒီဝါတွင်းကာလအချိန်လေးမှာ ထိရောက်တဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုခုကိုတော့ အဖြေမှန် အတိအကျ ထွက်တဲ့အထိ ရှာဖွေလေ့လာ ကြည့်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ တေးထားတယ်။

အဲဒီနေ့က ခေါင်းသေတ္တာ အပေးအယူ စာရင်းလုပ်တဲ့ စားပွဲမှာ ဦးပွင်း ထိုင်နေတုန်း အခေါင်းသေတ္တာ အလှူခံတဲ့ အုပ်စုရောက် လာတယ်။ ဦးပွင်းကိုမြင်တော့ သူတို့အားလုံး အံ့သြသွားကြတယ်။ အဲဒီထဲက မြို့သားပုံပေါက်တဲ့လူက ဒီရွာမှာ အလှူကိစ္စ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ လာရင်း အသုဘတစ်ခုနဲ့ ကြိုနေလို့ အတွေ့အကြုံသဘောနဲ့ လိုက်လာကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တယ်။ ဦးပွင်းကို တွေ့တော့ မေးစရာ တွေ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာလို့ မေးလျှောက် ခွင့်ပြုပါ ပြောပြီး၊ သူ မေးလျှောက်ခဲ့သမျှ မေးခွန်းတွေနဲ့ ဦးပွင်း ဖြေခဲ့သမျှကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

မေး - ဦးပွင်းကြီး သင်္ချိုင်းတောင်တွေ ကျင့်နေတယ်လို့ ရွာထဲမှာ ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီသတင်းက ဟုတ်ပါသလား ဘုရား?

ဖြေ - မဟုတ်သေးပါဘူး။ လေ့လာနေတာပါ။

မေး - စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ လူတွေရှိတဲ့နေရာလိုက်ပြီး ဆွေးနွေးနေတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးလဲ ဘုရား?

ဖြေ - သေခြင်းတရားကို ပြင်ဆင်ထားနိုင်ရင်၊ စိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်မှာတည့်တည့်ထားနိုင်ရင်၊ ခံစားနေတဲ့စိတ်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရင် အသက်ရှင်နေသ မျှ ကာလပတ်လုံး၊ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ လုပ်သမျှ အလုပ်တွေ ပိုပြီး ပီပြင်အောင် လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ဒဿနကို သဘောပေါက်သွားလို့ မသေခင် ကိုယ်သိသလို သူများတွေလည်း သိစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ကိုယ်နိုင်သလောက် တာဝန်တစ်ခု၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် တာဝန်ယူ ထမ်းဆောင်လိုက်တဲ့သဘောပါ။

မေး - သေခြင်းတရား ဆိုတဲ့စကားကို ခဏခဏ မိန့်နေတယ်။ ဦးပွင်းသေရမှာ ကြောက်လာလို့ မကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မိန့်နေတာ လား? ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိနေလို့ပါလဲ ဘုရား။ လူ့ဘဝတုန်းကလည်း ဆိုတဲ့သီချင်းတွေထဲမှာ သေတဲ့အကြောင်းတွေ ခဏခဏ ပါတယ်။ အခုလည်း သေတဲ့အကြောင်း ပါလာပြန်ပြီ။

ဖြေ - သေခြင်းတရား ကိုယ့်ဘဝထဲကို တကယ် ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ကျင့်ထားတဲ့ ကျင့်စဉ်နဲ့ လုံလောက်ရဲ့လား။ ကျင့်နေတဲ့ ကျင့်စဉ် ကရော မှန်ရဲ့လား။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိသင့်တဲ့ ကျင့်နည်းကို ကျင့်လို့ရပြီလား။ ကျင့်နေတဲ့အချိန်မှာ ထပ်ဖြစ်ခြင်းတွေ တကယ်မရှိတော့ အောင် ကျင့်လို့ရရဲ့လား။ အဲဒီ ကျင့်စဉ်တွေကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် စမ်းသပ်နေတယ်။ လူဖြစ်ခြင်းဒုက္ခ၊ သံသရာလည်နေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို သိသွားပြီလေ။ မသေခင်လေး သိတဲ့အတိုင်း ကျင့်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေလို့ပါ။

မေး - အသုဘ လိုက်ပို့တာနဲ့ အသုဘရှုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်စေပါသလား ဘုရား?

ဖြေ - ရှုတတ်ရင် ရတယ်။ တောနဲ့မြို့နဲ့ မတူဘူး။ တောမှာက မြေမြှုပ်တဲ့စနစ်ကို သုံးစွဲနေကြတုန်းပဲ။ အသုဘချတာကို လိုက်ပို့ရင် သိနိုင်တာ တွေက သေဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်တုန်းက ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ သေပြီဆိုတာနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံးထားခဲ့ပြီး သင်္ချိုင်းထဲကို သွားပို့တော့တာပဲ။ သင်္ချိုင်းထဲရောက်ရင် မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ အလောင်းမျိုးကလွဲရင် ဘယ်လိုလူတန်းစားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနံ တစ်ပေခွဲ၊ အလျား ခြောက်ပေ၊ အနက် ခြောက်ပေရှိတဲ့ မြေတစ်ကွက်ကို နောက်ဆုံး

အနေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဒါတောင် အဲဒီ ပိုင်ဆိုင်မှုက အရိုးကျတဲ့ အချိန်ထိပဲ။ ကြာလာလို့ သေတဲ့လူများလာရင် သူ့နေရာမှာ နောက်ထပ် တစ်လောင်း မြှုပ်ဖို့ အတူးခံရဦးမှာ။ ဒါ အသုဘ လိုက်ပို့ဖူးတဲ့လူတိုင်း သိနိုင်တဲ့ ဗဟုသုတ။

နောက်တစ်ခုက တောရွာဓလေ့အရ အသုဘချဖို့ သင်္ချိုင်းထဲကို ဝင်လာရင် အလောင်းသယ်လာတဲ့ အုပ်စုကို သင်္ချိုင်းထဲကြိုပြီး ရောက်နှင့်နေတဲ့ အုပ်စုက မြေကြီးခဲတွေနဲ့ ပေါက်ကြတယ်။ နောက်လာဦးမလားလို့ မေးကြတယ်။ အလောင်းသယ်လာတဲ့ အုပ်စုကလည်း မလာတော့ပါဘူးလို့ ဖြေကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မလာခိုင်းတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မလာစေချင်တာလဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်အိမ်တည်း တူတူနေ လာကြတဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက် သေဆုံးသွားတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ခဲတွေနဲ့ပေါက်ပြီး နှင်ထုတ်ကြတာလဲ။ သေသွားတာနဲ့ ဘဝခြား သွားပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတာဟာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရလား။ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်တုန်းက သံယောဇဉ်တွေကို ငဲ့ညှာထောက်ထား တာတွေ မရှိတော့ဘူးလား။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်လာတာကိုမှ လက်မခံနိုင်တော့လို့ နှင်ထုတ်ကြတာမျိုးလား။ အဲဒီလို နှင်ထုတ်နေတဲ့ ထုံးတမ်း စဉ်လာကို မသေသေးတဲ့လူတွေ အလှည့်ကျရင်ရော ခံနိုင်ပါ့မလားလို့ တွေးကြည့်တယ်။

ပြီးတော့ အလောင်းသယ်လာတဲ့ အုပ်စုက အလောင်းကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မသယ်ဘူး။ ဟိုမြောက်၊ ဒီမြောက်နဲ့ အော်ဟစ်နေကြ တယ်။ အလောင်းကစားတာတဲ့။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ မေးတော့ အဖြေက တိတိကျကျ မရဘူး။ မြေမြှုပ်မယ့်နေရာကို ရောက်လာပေမယ့် ချက်ချင်း မမြှုပ်သေးဘဲ အလောင်းထည့်ထားတဲ့ ခေါင်းကို သုံးပတ်လှည့်ကြတယ်။ အဲဒါလည်း ထုံးစံအရ လုပ်တာတဲ့။ အဲဒီနေ့က ဦးပဉ္စင်း သတိထားမိတဲ့ အချက်က ပရဟိတဆရာတော် ဦးကိတ္တိဆီက အလှူခံပြီး ယူလာတဲ့ ခေါင်းသေတ္တာနဲ့ အလောင်းက မဆံ့တော့ဘူး။ ပုပ်ပွ နေလို့ ကြိုးတွေနဲ့ ချည်ထားတာ ကောက်ညှင်းထုပ်လို ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အလောင်းက တော်တော်လေးပုံရတယ်။ ထမ်းတဲ့လူတွေ ကြည့်ရတာ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေပုံရတယ်။ သင်္ချိုင်းတာဝန်ခံ မောင်သူကတော့ အခေါင်းသေတ္တာ ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ဓားနဲ့ ဖြတ်ချလိုက်တယ်။ ရုပ်အလောင်းရဲ့ ပုပ်ပွနေတဲ့ အရှိန်ကြောင့် အခေါင်းသေတ္တာက ပွင့်ထွက်သွားတယ်။ ဖုံးထားတဲ့ အဖုံးကို ဘေးဆွဲချပြီး သက်ဆိုင်သူတွေကို ကန်တော့ဖို့ မောင်သူက သတိပေးတယ်။ အပုပ်နံ့တွေကတော့ ထောင်းကန် အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီအနံ့တွေ ကြားထဲမှာ ကန် တော့တဲ့ လူတွေ အားလုံးလိုလိုဟာ အပုပ်နံ့ကို မခံနိုင်တဲ့ပုံစံပဲ။ မောင်သူကတော့ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်တယ်။ သေပြီး ပုပ်ပွနေတဲ့ လက်မ နှစ်ခုနဲ့ မြေမနှစ်ခုကို ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေဖြတ်။ အခွံနွာထားတဲ့ အုန်းသီးကိုခွဲ၊ သေဆုံးသူရဲ့ မျက်နှာပေါ် အုန်းရည်တွေ လောင်းချ။ ပြီးတော့ အုန်းသီးကို နောက်ပြန် လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါလဲ ထုံးစံအရ လုပ်တာတဲ့။

ဦးပဉ္စင်း ရှုမှတ်နေတုန်း သေဆုံးသူရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသူကို ကြည့်လိုက်တော့ သေသူရဲ့ပါးစပ်ထဲကို အရက်တွေ လောင်း ထည့်နေတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်လုပ်သမျှ ကြည့်နေမိတဲ့ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခေါင်းသေတ္တာထဲက သေဆုံးသူရဲ့ မျက်နှာဟာ တော်တော်ပုံပျက်နေပြီ။ အပုပ်နံ့ကလည်း တော်တော်ထွက်နေပြီ။ နဖူး နဲ့ ပါးနှစ်ဖက်က မူလရုပ် မပေါ်တော့အောင် ဖောင်းပွနေတယ်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုရဲ့ပုံစံက ရေခွေးကြမ်းသောက်တဲ့ ပန်းကန်လုံးလောက် အနေ အထားမျိုး ဟပြီနေပြီ။ ကြည့်ရတာ တော်တော် အခြေအနေဆိုးတယ်။ မသေခင်တုန်းက အရက်တွေ သောက်လွန်းလို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကလီစာတွေ မကောင်းတော့ဘူးတဲ့။ သေခါနီး လေကဖြတ်၊ ပြီးတော့ ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ပြီး သေတာဆိုတော့ သေပြီးတဲ့ နောက်တစ် နေ့မှာပဲ မျက်နှာတွေရော၊ လက်တွေရော ရောင်ကိုင်း ဖောင်းပွလာတယ်လို့ အသုဘ လိုက်ပို့တဲ့သူတွေထဲက ဝေဖန်ပြောဆိုကြတယ်။

သူတို့ပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း သေသူရဲ့မျက်နှာကို ဂရုစိုက်ပြီးကြည့်တော့ အနက်ရောင် မျက်လုံးအိမ်က မရှိတော့ဘူး။ အတွင်း ဖက် လှည့်ဝင်သွားပြီး မျက်လုံးနောက်ဖက်က အဖြူသားတွေက ရှေ့ကို လည်ပြီး ရောက်လာတယ်လို့ အရက်လောင်းထည့်နေသူက ဦးပဉ္စင်း

ဖက် လှည့်ပြီး ပြောပြန်တယ်။ သိပြီးပြောတာလား၊ စိတ်မှန်းနဲ့ ပြောတာလား မသိဘူး။ ဦးပွင်းကတော့ အလောင်းကိုကြည့်ရင်း အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုတယ်ဆိုတာကို နှလုံးသွင်းကြည့်လိုက်တယ်။ သေပြီးတဲ့ ရုပ်အလောင်းရဲ့ တစ်ရက်ကြာ၊ သုံးရက်ကြာ၊ ငါးရက်ကြာ၊ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားတာကို စိတ်မှန်းနဲ့ ရှုကြည့်တယ်။ ငါလည်း သေပြီးလို့ ငါးရက်ကြာရင်၊ တစ်ပတ်ကြာရင် ငါ့ရှေ့က ရုပ်အလောင်းလို ငါ့ ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပုပ်ပွလာမှာ သေချာတယ်။ အပုပ်ရည်တွေ ထွက်လာမှာ သေချာတယ်။ ရှင်တဲ့လူတွေက သေတဲ့လူကို ထုံးစံအရလို့ပြောပြီး ဦးပွင်းရှေ့မှာ လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာကို ဘာမှတုံ့ပြန်ခွင့် မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်ခံနေရတဲ့ သေသူရဲ့ အဆုံးသတ်အနေအထားကို ကြည့်ပြီး ရှုမှတ်နေတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အလောင်းထည့်ထားတဲ့ ခေါင်းသေတ္တာကို ခြောက်ပေနက်တဲ့ တွင်းထဲ မနိုင်မနင်း ပစ်ချလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ရေသန့်ဘူးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ဓာတ်ဆီတွေ အလောင်းပေါ်ကို သွန်ချတယ်။ ပြီးတော့ မီးရှို့လိုက်တယ်။ ဒါလည်း ထုံးစံအရ စတီလုပ်တာတဲ့။ မီး တောက်တွေ မငြိမ်းခင် အလောင်းပေါ်ကို မြေကြီးတွေ ပစ်ချတယ်။ အသုဘလိုက်ပို့ကြတဲ့ လူတွေအားလုံးကလည်း ပါးစပ်တစ်လှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်ဆိုပြီး မြေကြီးခဲတွေ ပစ်ချကြတယ်။ သစ်ခက်ကလေး ကိုင်ထားတဲ့လူကတော့ လက်ထဲက သစ်ခက်နဲ့ တွင်းနှုတ်ခမ်းကို ရိုက်ပြီး တရားနာဖို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ဦးလို့ ခေါ်နေတယ်။ အားလုံးကို ခြံကြည့်ရင် အသုဘလိုက်ပို့တဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်က ခေါင်းသေတ္တာအဖုံးကို ဖုံးရဦးမယ်လို့ အော်ပြောတော့ ဖုံးလိုက် ဖုံးလိုက်ဆိုပြီး အဖုံးကို တွင်းထဲပစ်ချလိုက် ကြတယ်။ အသုဘချချိန် တစ်နာရီလောက် ကြာပြီးတဲ့အခါမှာတော့ အသက် (၄၄)နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ သေဆုံးသူကို သင်္ချိုင်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး အသုဘ ပို့သူအားလုံး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။

ဦးပွင်းတို့ကတော့ မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ရောက်လာဦးမယ့် နောက်ထပ် အလောင်းတစ်ခုကို လေ့လာချင်သေးတာနဲ့ စောင့်ရင်းကျန်ခဲ့တယ်။ နောက်ထပ်ရောက်လာမယ့် အလောင်းက ရဟန်းအမကြီးတဲ့။ အသက်က (၈၀)တဲ့။ သူ့အလောင်း သယ်လာတော့လည်း ထုံစံအတိုင်း နောက် လာဦးမလားဆိုပြီး ခွဲနဲ့ပေါက်ကြပြန်တယ်။ အလောင်းသယ်လာတဲ့ အုပ်စုကလည်း မလာတော့ပါဘူးလို့ ပြောကြပြန်တယ်။ သင်္ချိုင်းတာဝန်ခံ မောင်သူကလည်း အုန်းသီခွဲပြီး ရဟန်းအမကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကို အုန်းရည်တွေ လောင်းချပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဦးပွင်း မျက်နှာပေါ်ကို လောင်းချခံလိုက်ရသလို စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သွားတယ်။ မြို့ကြီးတွေမှာလို မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ ထည့်ပြီး မီးရှို့တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရဟန်းအမကြီးရဲ့ ခေါင်းသေတ္တာကို မှောက်ချလိုက်တယ်။ ပက်လက်အနေအထားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မီးမရှို့တာလဲလို့ မောင်သူကိုမေးတော့ အသုဘလိုက်ပို့တဲ့ လူတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် မှောက်ခုံရှို့တာပါတဲ့။ မှောက်ခုံအနေအထားနဲ့ မီးရှို့တော့ မီးအပူရှိန်ကြောင့် အလောင်းက ကုန်းပြီး ထသလို ပုံစံမျိုးတွေ မဖြစ်အောင် ရှို့တာလို့လည်း ပြောတယ်။

ဒီရဟန်းအမကြီးဆိုသူကို မီးရှို့တာကတော့ သစ်တုံးတွေ၊ ကားတာယာ အဟောင်းတွေ၊ စက်ဘီးတာယာ အဟောင်းတွေ ပုံပြီး မီးရှို့တာ။ တာယာအစုတ်တွေက မီးလောင်အား ကောင်းတယ်တဲ့။ အသက်(၈၀) ရဟန်းအမကြီးကတော့ လောင်အားကောင်းစွာ တောက် လောင်နေတဲ့ မီးခိုးအမည်းတွေ ကြားထဲမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ခံနေရှာတယ်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲမှာ ရှို့တာမျိုး မဟုတ်တော့ အရိုးတွေ ပါလောင်အောင် (၄)နာရီလောက် စောင့်ကြည့်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မီးခိုးတွေနဲ့အတူ ရဟန်းအမကြီးရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာဟာ မီးသွေးခဲဘဝ ရောက်သွားတယ်။ ကဲ ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာ သေချာတဲ့ အဖြေကို ရှုတတ်ရင် ရတာပေါ့ ဒကာလေးရဲ့။

မေး - ဦးပွင့်ရဲ့ သက်တော်က (၆၀)ကျော်လာပြီလို့ ကြေညာခဲ့တာ တပည့်တော် ကြားဖူးတယ်။ အသက် (၆၀)ကျော်လာတဲ့ ဒီလိုအချိန် မျိုးမှာ ဦးပွင့်ရဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေး နှိုးဆော်နေတာ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်မလဲ ဘုရား?

ဖြေ - ဦးပွင့်ရဲ့ သိနေတာတွေက ဘဝလွတ်မြောက်ခြင်း တရားအစစ်တွေ ဖြစ်ရဲ့လား။ တကယ်သိနေတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ သိတဲ့အတိုင်း ရော တကယ် ကျင့်နိုင်ပြီလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ချိန်လုံး စာမေးပွဲ စစ်ကြည့်နေပါတယ်။

မေး - ဦးပွင့်ရဲ့ သိတယ်ဆိုတာတွေက ဘယ်လို အသိမျိုးတွေလဲ ဘုရား?

ဖြေ - ဦးကိတ္တိသာရလို့ ပညတ်ထားတဲ့ ဦးပွင့်ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တစ်ချိန်လုံး ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲနေတယ်ဆိုတာ တကယ်သိနေတဲ့ အသိနဲ့ သိပေးနေရမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဝေဒနာဆိုတဲ့ ခံစားမှုဟာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ အဆက်မပြတ် ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီခံစားမှုဟာ ခံစားမှုသက်သက်၊ ခဏလေးပဲဆိုတာ တကယ်သိတဲ့ အသိနဲ့ သိပေးနေရမယ်။ သညာဆိုတဲ့ မှတ်သားမှုဟာလည်း စိတ်သဘာဝအရ မှတ်သားမှု သက်သက်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ဆောင်ရွက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှတ်သားမှုဟာ ငါမှတ်သားတာ မဟုတ်ဘဲ၊ စိတ်ရဲ့ သဘာဝအရ မှတ်သားမှုသက်သက် ခဏလေးပဲ။ ပြီးရင် မရှိတော့ဘူးဆိုတာ တကယ်သိတဲ့ အသိနဲ့ သိပေးနေရမယ်။ သင်္ခါရဆိုတဲ့ အမှုကိစ္စ အမျိုးမျိုး၊ အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုး၊ ကံအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်နေခြင်းဟာလည်း စိတ်ရဲ့ သဘာဝအရ သူ့သဘာဝနဲ့သူ ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ခဏလေးကို ငါပြုလုပ်တာလို့ မှားယွင်းစွာ စွဲလမ်းခွင့် မရှိဘူးဆိုတာကို တကယ်သိတဲ့ အသိနဲ့ သိပေးနေရမယ်။ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့ သိမှုလေး သက်သက်ဟာလည်း သိခြင်းတစ်ခုကိုပဲ သဘာဝအတိုင်း သိနေတတ်တဲ့ ခဏလေးကို ငါသိတာလို့ မှားယွင်းစွာ စွဲလမ်းခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ တကယ်သိတဲ့ အသိနဲ့ သိပေးနေရမယ်။

ခန္ဓာငါးပါးထဲက ငါးခုလုံးဟာ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲနေတာတွေ၊ ခဏလေးဖြစ်ပြီး မရှိတော့တာတွေကို တကယ်သိတဲ့ အသိနဲ့ သိပေးနေရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကြည့်နေပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဦးပွင့်ရဲ့ အသက်က (၆၂)နှစ်တောင် ရှိလာပြီဆိုတော့ သေခြင်းကလည်း နီးလာပြီလေ။ မသေခင် လူဖြစ်ကျိုးနပ်ချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ ပြီးတော့ လူဖြစ်နေတုန်း ဒီကျင့်စဉ်တွေ ကျင့်ဖြစ်အောင်ကို ကျင့်နိုင်ချင်တယ်။ နောက်ဘဝဆိုတာ မသေချာဘူး။ လူဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ သံသရာလည်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို မြန်မာနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသား၊ ဦးပွင့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ သိစေချင်တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အသုဘဖြစ်ရတဲ့ အလှည့်ရောက်ရင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေ မျှဝေးပေးချင်လို့ပါ။ သေခြင်းတရားကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်တဲ့ လူဆိုရင် အခုလက်ရှိအချိန်မှာ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် လွတ်မြောက်နေတဲ့ စိတ်အသိနဲ့ လုပ်နိုင်မှာ သေချာတယ်။ ပြီးတော့ လုပ်သမျှအလုပ်ကိုလည်း အကောင်းဆုံးအသိနဲ့ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ သေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လုပ်ခဲ့သမျှအလုပ်၊ လုပ်နေသမျှ အလုပ်တိုင်းမှာ စွဲလမ်းနေတဲ့စိတ်ကို စွန့်လွှတ်ထားနိုင်လို့ပဲ။ ပြီးတော့ စိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်မှာ တည့်တည့်ထားထား လို့ပဲ။

မေး - အခုချက်ချင်း တရားကျင့်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာလို့ ဦးပွင့်ရဲ့ပြောတာတွေ ချက်ချင်း သဘောပေါက်ပြီး ကျင့်လို့ရနိုင်မယ့်နည်းကို ပေးနိုင်မလား ဘုရား?

ဖြေ - တရားကျင့်တယ်ဆိုတာ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ချင်လို့ပါဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကျင့်မယ်ဆိုရင်ပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ လက်တွေ့ လုပ်ကြည့်မယ်။ အခု ဒကာလေး ဒုက္ခရောက်နေတယ် ဆိုပါစို့။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ် ဆိုပါစို့။ ငါဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာလဲဆိုတာကို စုံစမ်းပါ။ စိတ်ဒုက္ခဖြစ်မှုကို ဖြစ်စေတဲ့အကြောင်းကို ငါစဉ်းစားနေမိလို့လား။ ငါတွေ့နေတဲ့အကြောင်းက ငါ့ကို ဒုက္ခဖြစ်နေစေတာလား။ အဲဒီအဖြေကို သိအောင် ရှာကြည့်လိုက်။ ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေ လုပ်နေလို့ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာပဲဆိုတာ သေချာရင်တော့ အဲဒီ

စိတ်ဒုက္ခ ရောက်စေတဲ့အကြောင်း တွေးနေတဲ့စိတ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်။ စိတ်ဒုက္ခ ဖြစ်နေတဲ့စိတ် ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ် ကြိမ် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေပြန်ရင် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ထပ်ပြီး စုံစမ်းကြည့်။ ခုန မောင်းထုတ်ထားတဲ့ စိတ်ညစ်စရာ အတွေးတွေက စနစ်တကျ မောင်းထုတ်တာမျိုး မဟုတ်တော့။ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်စရာ အတွေးတွေနဲ့အတူ ကိုယ့်စိတ်ကို ဒုက္ခဖြစ်စေတာတွေ ပြန်ဝင်လာတာပဲ။ ငါ့စိတ်ကို ဒုက္ခဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ တရားခံဟာ ငါ့ရဲ့စိတ်အတွေးကြောင့်ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား သိလာလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ မသိသေးဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားပြီး သိကြည့်ပါ။ သိကြည့်လို့ရတဲ့အထိ နောက်ထပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လက်တွေ့သိကြည့်ရင် ကိုယ့်စိတ်ကြောင့် သာ၊ ကိုယ်ဒုက္ခဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို တိတိကျကျ သိလာလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း မသိလို့သာ ဒုက္ခဖြစ်စေတဲ့အကြောင်းတွေကို လုပ်မိ နေကြတာပါ။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း သိလိုက်ရင် ဒုက္ခမရောက်တော့ပါဘူး။

ဒုက္ခဆိုတာတွေကို ဒုက္ခမှန်းသိပြီး ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေကို မလုပ်ဖြစ်တော့ရင်၊ ဒုက္ခဆိုတာတွေ ကိုယ့်ဆီမှာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒါ ချက်ချင်း ကျင့်လို့ရနိုင်တဲ့ အလွယ်ဆုံးနည်းပဲ။ အရေးကြီးဆုံးက ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း သိဖို့ပါပဲ။

မေး - ဦးပဉ္စင်းပြောတဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို ပါရမီ မရှိလို့ မကျင့်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘုရား?

ဖြေ - ဒီလို ပြောလိုက်တည်းကိုက ပါရမီဖြစ်ကြောင်း စတာပဲ။ ဒါ စိတ်ဝင်စားလာလို့၊ လုပ်ချင်လာလို့ ပြောမိတဲ့ စကားမျိုးပဲ။ စိတ်မဝင်စားရင် မပြောဖြစ်ဘူးလေ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ပါရမီဖြည့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုက ပါရမီပြည့်အောင် ဖြည့်ရတာပဲ။ ပါရမီဖြည့်တယ်ဆိုတာ မပြည့်သေးလို့ ပြည့်အောင် ဖြည့်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတဲ့သဘောပဲ။ ဖြည့်တယ်ဆိုတာ ကျင့်ကြံအားထုတ်တာပဲ။ ဦးပဉ္စင်းကတော့ ပါရမီဆိုတာ တည်ဆောက်ယူရမယ်လို့ နားလည်သဘောပေါက် ယုံကြည်တယ်။ အရေးကြီးတာက ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေဖို့ပဲ။ ဖြစ်ချင်မှုကြောင့် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလို စိတ်ထက်သန်မှုနဲ့ ဖြစ်ချင်တာကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ပြီးလုပ်ရင် ပါရမီဆိုတဲ့ တစ်ခုကို ရမှာ သေချာပါတယ်။

မေး - နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကို တပည့်တော်တို့လို လူမျိုးတွေ နားလည်နိုင်အောင် ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်မလဲ ဘုရား?

ဖြေ - ဦးပဉ္စင်း ဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာကတော့ နိဗ္ဗာန်သုခသုတ်၊ နဂကနိပါတ်၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်ထဲမှာတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားတို့ အပြန်အလှန် မေးကြတာကို ဖော်ပြထားတာ ရှိတယ်တဲ့။

‘ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ ခံစားမှု မရှိသော နိဗ္ဗာန်၌ ချမ်းသာခြင်းက အဘယ်ပါနည်း။’

‘ငါ့ရှင် ခံစားမှု မရှိသော ဤနိဗ္ဗာန်၌ ဤခံစားမှု မရှိခြင်းသည်ပင် ချမ်းသာမည်၏’ တဲ့။

မေး - အရမ်းချမ်းသာပြီး ပြည့်စုံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခံစားမှုမရှိတဲ့ ချမ်းသာခြင်းဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ သွားပြောရင် လက်ခံ နိုင်ပါ့မလား ဘုရား?

ဖြေ - ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ရှိတဲ့လူဆိုရင် ဒုက္ခဆိုတာရှိမှာပဲလို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ သိကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်တဲ့လူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်ပေ မယ့် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတဲ့ သဘာဝတရားတွေကို သဘောမပေါက်သေးတဲ့ လူမျိုးဆိုရင်တော့ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းတွေကို သွားပြော နေရင် ရုတ်တရက် လက်ခံချင်မှ လက်ခံနိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပြည့်စုံပါတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရုပ်ခန္ဓာရဲ့ အကြီးစား ဖောက်ပြန်မှုတွေ အသာထား၊ တစ်ခါတလေ အသေးစား ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ခေါင်းကိုက်တာတို့၊ ဗိုက်နာတာတို့၊ ညဘက် အိပ်မပျော်တာတို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်ဖူးရင်တော့ မဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်နေရတဲ့ဒုက္ခကို သိနိုင်မှာပါ။ ဒုက္ခကို သိတာနဲ့ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာလည်း တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီ ဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်တဲ့အရာများ ရှိလားဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်လာရင်တော့ ဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း

တွေ ကုန်ဆုံးရာ ဘာလဲဆိုတာကို ထပ်သိချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဒုက္ခဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်းတွေရဲ့ ချုပ်ငြိမ်းရာ ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒကာလေးလျှောက်တဲ့ အရမ်းချမ်းသာပြီး ပြည့်စုံနေတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒုက္ခဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်းတွေရဲ့ ချုပ်ငြိမ်းရာရှိတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုး ရှိလာရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ လွတ်မြောက်မှု အရသာကို သူစိတ်ပင် စားလာမှာပါ။ အဓိကကတော့ ဒုက္ခဖြစ်စေတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်စေတဲ့ အကြောင်းတွေကို အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ လက်ခံ နိုင်အောင် ပြောတတ်ဖို့ပဲလိုမှာပါ။

မေး - တပည့်တော် မေးသမျှမေးခွန်းတွေ ဖြေပေးတဲ့ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ စကားတွေကြောင့် တပည့်တော် ဒုက္ခတွေထဲက လွတ်မြောက်ပါတယ် ဘုရား?
ဖြေ - သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။ ဦးပဉ္စင်းကလည်း ဒီအမေးအဖြေ ဖြစ်စဉ်လေး ဖြစ်လာတဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြေခွင့်ရတဲ့ အကျိုးကတစ်ဆင့် ဒုက္ခ ထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ ဒုက္ခသားတွေအားလုံးလည်း ဒုက္ခအပေါင်းက လွတ်မြောက်ကြပါစေလို့ ဦးပဉ္စင်းက မေတ္တာပို့ပါတယ်။

ဦးကိတ္တိသာရ